

ЖИВА НАДІЯ

ДОРОГІ ДРУЗИ, ЧИТАЧІ ГАЗЕТИ «ЖИВА НАДІЯ»!

Щиро вітаємо вас зі Святом
Різдва Христового та Новим
2023 роком!

Народження Ісуса Христа – це велика радість для всіх людей, бо на землю прийшов Спаситель! Він «спасе ... людей Своїх від їхніх гріхів» (Мт. 1:21) і «від ворогів наших визволить нас, та з руки всіх наших ненависників...» (Лук.1:71). Тож будемо надіятися на Господа і служити «безстрашно Йому у святості й праведності перед Ним по всі дні життя нашого» (Лук.1:75).

«Так говорить Господь: Небеса Мій престол, а земля то підніжок для ніг Моїх: який же то храм, що для Мене збудуєте ви, і яке ото місце Його відпочинку?» Іс. 66:1

ТВОЯ ВІРА В БОГА І НАРОДЖЕННЯ ІСУСА ХРИСТА

ЧИЙ БОГ ІСУС ХРИСТОС?

Подеколи доводиться чути, що, мовляв, Ісус Христос – єврейський Бог. Це докорінно не так. Ісус Христос не син єврея Йосипа, Він вище від будь-якої національності, бо Він від Духа Святого.

«Оце ж сам Господь дасть вам знак: Ось Діва в утробі зачне, і Сина породить, і назвеш ім'я Йому: Еммануїл» (Іс.7:14). Ці слова записані в Біблії, в Старому Завіті, Книзі пророка Ісаї – за декілька сотень років до народження Ісуса Христа! Як може незаймана діва зачати сина? Це пророцтво збулося саме в Ісусі Христі.

Вже у Новому Завіті (Євангелії від Матвія, 1:18) про це написано так: «Народження ж Ісуса Христа сталося так. Коли Його матір Марію заручили з Йосипом, то перш ніж зійшлися вони, виявилось, що вона має в утробі від Духа Святого». Про цю подію ще записано в Євангелії від Луки. Коли Марія молилася, їй з'явився Ангел Господній і промовив: «Не бійся, Маріє, бо в Бога благодать ти знайшла! І ось ти в утробі зачнеш, і Сина породити, і даси Йому ймення Ісус. Він же буде Великий, і Сином Всевишнього званий...». А Марія озвалась до Ангела: «Як же станеться це, коли мужа не знаю?» І Ангел промовив у відповідь їй: «Дух Святий злине на тебе, і Всевишнього сила обгорне тебе, через те то й Святе, що народиться, буде Син Божий!» (Лук.1:30-35).

ДЛЯ БОГА МОЖЛИВО ВСЕ!

Дехто категорично заперечує, і навіть саркастично сміється, що це

неможливо, однак чи є що неможливим для Творця Всесвіту? Для Бога нема неможливої жодної речі. Наш розум занадто мілкий, щоб цілком вмістити безмежний океан Божої мудрості. Багато чого в нашому повсякденному житті ми не можемо пояснити, однак ми охоче вживаємо різноманітні фрукти та овочі й не переймаємося тим, що не знаємо їхньої молекулярної склад. А справді: як з однієї чорної землі виростають такі різноманітні на смак і вигляд плоди? Як влаштована людина, Всесвіт? Якщо серйозно подумати, то ми погодимося, що це диво. Це не просто диво, а Боже диво! Щоб зрозуміти Божу премудрість (чому саме так, а не інакше), важливо вірою прийняти Боже Слово, яке передане людям на сторінках Біблії. Безвірна людина каже: «Не побачу – не повірю!» «Повір і тоді побачиш!» – так каже Господь. І я дякую Богу за привілей вірити в Слово Боже, Біблію, Євангелію.

БОГ НЕ ДИВИТЬСЯ НА ОСОБУ – ГОЛОВНЕ ВІРА!

При земному служінні Ісус суттєвий наголос зробив саме на язичників. Він зціляв кожну людину, незалежно від її національності чи статусу. «Того, хто приходиться до Мене, – каже Христос – Я не вижену геть» (Ів.10:12). Понад це сьогодні Христос пропонує кожній людині прийти до Нього: «Прийдіть до Мене, усі стурдані та обтяжені, і Я вас заспокою!» (Мт. 11:28).

ЩО ЗАВАЖАЄ ЛЮДИНІ ПРИЙТИ ДО ХРИСТА? Насамперед невірство. «Та до Мене прийти ви не хочете, щоб мати життя» (Ів. 5:40). Такий вердикт був виголошений Ісусом привілейованому єврейському класу – фарисеям. А що стало перешкодою до того, щоб

прийти до Ісуса? Їхнє невірство в Ісуса, як їхнього Месію, Того, хто з Неба прийшов від Отця. Вони казали: «Хіба Він не Ісус, син Йосипів, що ми знаємо батька та матір Його? Як же Він каже: Я з неба зійшов?» (Ів.6:42).

ІСУС ХРИСТОС ТОЙ, ХТО З НЕБА ЗІЙШОВ

Друже, чи ти віруєш, що Ісус Христос Той, Хто з Неба зійшов? Він взяв на Себе людське тіло (втілювався): «Він, маючи Божу природу, ...але принизив Самого Себе, прийняв вигляд раба, став подібним до людини, і в подобі з'явився як людина; упокорив себе, став слухняним аж до смерті, – і то до смерті хресної» (Флп.2:6-8).

За що юдеї буквально скреготали зубами на Ісуса? Коли Він зціляв когось із язичників і потім казав: «Навіть в Ізраїлі Я не знайшов такої віри, як у цієї людини» (Мт.8:10). Ісус підіймав людей, незалежно від національності, статусу, підіймав тих, хто мав віру в Бога. Не тільки оповіді Нового Завіту зустрічі Ісуса з представниками не єврейського народу, а й у Старому Завіті записані історії, як язичники отримували милосердя від Бога.

ВИСНОВОК

Що потрібно для того, щоб отримати бажане від Бога? Це просто: віруй в Ісуса Христа, Його Слово й отримаєш. Християнам важливо навчитися бачити Божу ідею, яка чер-

воною ниткою проходить через усю Біблію. Ця ідея наочно висловлена словами апостола Петра, коли він прийшов в дім до сотника Корнилія (який так само не був євреєм): «Істинно я пізнаю, що не дивиться Бог на особу, але в кожному народі приємний Йому той, хто боїться Його й чинить правду» (Дії апостолів, 10:34-35).

«Догодити ж без віри (Богові) не можна. І той, хто до Бога приходиться, мусить вірувати, що Він є, а тим, хто шукає Його, Він дає нагороду» (Євр. 11:6). Отже, головне повірити в Ісуса Христа, і тоді отримаєш відповіді на свої молитви. Віра в Ісуса Христа включає безкомпромісну віру в Його Слово, Святу Євангелію. Чудесне зачаття і народження Ісуса Христа так само нами сприймається вірою. Чи ти віруєш?

Геннадій Андросов

**ЖИВА НАДІЯ НЕХАЙ
ЖИВЕ У ВАШОМУ СЕРЦІ!**

«І ПРОПОВІДАНА БУДЕ ЦЯ ЄВАНГЕЛІЯ ЦАРСТВА ПО ЦІЛОМУ СВІТОВІ...» Мт.24:14

«ЧОМУ ПЛЕМЕНА БУНТУЮТЬ, А НАРОДИ ЗАДУМУЮТЬ МАРНЕ?» (Біблія, Псалом, 2:1). Через сиві століття і тисячоліття лунає це запитання вічного Бога до людей, однак народи продовжують задумувати марне – бунтувати та воювати... Особливо яскраво це виявилось в цей 2022 рік, що вже позаду. Христос сказав Своїм учням, що в останні дні перед Його (другим) приходом вони почують про війни: **«Ви ж про війни почуєте, і про воєнні чутки, глядіть, не лякайтесь, бо статись належить тому. Але це не кінець ще. Бо повстане народ на народ, і царство на царство, і голод, мор та землетруси настануть місяцями...»** (Євангелія від Матвія, 24:6-7).

Упродовж усього 2022 року ми, жителі України, не тільки почули, а жорстока війна увірвалася в наш дім. Ми всі, як щирі християни, усім серцем молимося за нашу перемогу і допомагаємо постраждалим від війни по силі й понад силу... Я не буду робити аналіз подій, що кояться і відбулися в Україні та світі, а хочу звернути вашу увагу на Слово Боже з цього ж 24 розділу Євангелії від Матвія: **«І проповідана буде ця Євангелія Царства по цілому світові, на свідоцтво народам усім. І тоді прийде кінець!»** (Мт 24:14). Ми – виконавці Слова Божого, а **ГОСПОДЬ ДАЄ НАМ НАКАЗ**

ПРОПОВІДУВАТИ ЄВАНГЕЛІЮ! Так, йдуть війни, руйнуються міста і села; вбивства, беззаконня та гріхи людства множаться, а Божа любов в людських серцях холодне, маліє... Однак над усіма цими бідами, війнами, вбивствами, злочинами ще лунає голос Ангела Божого: **«І побачив я іншого Ангела, що летів серед неба, і мав благовістити вічну Євангелію мешканцям землі, і кожному людові, і племені, і язичку, і народові. І він говорив гучним голосом: ПОБІЙТЕСЯ БОГА ТА СЛАВУ ВІДДАЙТЕ ЙОМУ, бо настала година суду Його, і вклоніться Тому, Хто створив небо, і землю, і море, і водні джерела!»** (Відкриття Іоанна, 14:6-7).

Через кого ж має проповідуватися вічна Євангелія народам, що гинуть? Так, через вірних учнів Ісуса Христа, Його Церкву, місіонерів: комусь на свідчення, а комусь й на покаєння, спасіння, вічне життя... Ми віримо і бачимо, що нині багато тих, хто каються і приймають вірою у серця Слово Боже.

Попри війну, для християн багато праці. Є багато листів, повідомлень, свідчень місіонерів про те, як люди в час війни значно охочіше спішать до церкви. Особливо там, де лунають обстріли, люди наповнюють доми молитви. І що цікаво: вже спішать до церкви не через гуманітарну допомогу, яку отримали, а вже для того, щоб

почути вічну Євангелію! Алілуя Господу! Ось дослівна цитата із вчорашнього листа місіонера, молодого пастора Михайла з церкви села Супрунівка поблизу Полтави: **«В неділю зранку на центральне богослужіння також прийшло чимало людей, а близько 20 тих, хто взагалі були вперше в Домі молитви. Повна церква, більш як 120 людей, мені вже не було де сидіти. І на цьому зібранні покалось 12 людей. Слава Ісусу Христу!»**

І таких свідчень в ці дні в Україні багато. Так, ми молимося за мир на нашій землі, щоб нарешті перестала литися кров українців, перестали лунати на нашій землі вибухи від розривів ворожих ракет і снарядів, однак ми дякуємо Богу, що жителі України каються. І ми дякуємо Богу, що так само можемо спільно потрудитися на цій євангельській ниві.

У цьому випуску ви можете познайомитися з декількома свідченнями християн, місіонерів з України. Їх в цьому випуску лише декілька, а насправді їх сотні й тисячі. І за це слава Господу! Дякуємо всім християнам із Заходу, хто молиться і підтримує Україну. Ми – Божі посудини, у чомусь немічні та слабкі, але сильний Господь і подяка Йому, що Він взяв нас до Свого вжитку і спадку. Алілуя Господу! Дя-

куємо Богу за все, що маємо в Христі Ісусі та складаємо Богу щирю подяку за Його благословіння і Божу благодать, що діє в немічних посудинах.

Пророцтва Слова Божого багато в чому збулися і збуваються сьогодні на цій планеті Земля. Сказати, що стане легше жити, не може цього обіцяти, може тільки сказати, що обіцяв Бог, а Він сказав: **«Не покину тебе й не залишу», «І ото, Я перебуватиму з вами повсякденно аж до кінця віку! Амінь».** Тому не варто сумувати, лякатися, а варто розправити плечі, підняти руки вгору до Бога в щирій молитві віри без гніву і сумніву: **«Коли ж стане збуватися це, то випростуйтеся, і підійміть свої голови, бо зближається ваше визволення!»** (Лук. 21:28).

Дорогі читачі, християни, наостанок хочу висловити вам побажання останніми віршами цього ж другого Псалма (перший вірш якого ви прочитали спочатку): **«Служіть Господеві зі страхом, і радійте з тремтінням! Шануйте Сина, щоб Він не розгнівався, і щоб вам не загинути в дорозі, бо гнів Його незабаром запалиться. БЛАЖЕННІ УСІ, ХТО НА НЬОГО НАДІЮТЬСЯ!»** (Пс. 2:10-12).

Геннадій Андросов,
редактор газети «Жива надія»

Олександр та Світлана Міщукі: «Дякуємо Богу, що можемо світити та показувати людям шлях до Ісуса Христа»

Я народився в християнській родині, де знали живого Бога та служили Йому. З дитинства мав бажання також служити Богу та виконувати Його волю. Після закінчення школи (разом зі своїм другом) прийняв рішення іти на навчання до місіонерської школи. Там я ще більше побачив як саме потрібно служити Богу та людям. Пізніше (вже як місіонер) приїхав на Полтавщину, в село Лазірки. У нас була місіонерська команда, ми мали служіння в різних селах, в лікарні села Лазірки, в домі для людей похилого віку в селі Вороненці, а основне наше служіння було в селах Карпилівка, Улянівка та Олександрівка. Ми започатковували служіння в селі Духове. Служили всім серцем для дітей, молоді та старших людей – тим, чим могли: комусь допомагали по господарству, когось треба було просто вислухати, а за когось звершити молитву.

Після свого одруження (вже з дружиною Світланою) продовжив місіонерську працю на Полтавщині. Служачи Богу та людям в цих селах, ми бачили, як Бог міняє серця людей і їхні долі на краще. Ми проводили різного роду соціальні служіння, бо бачили в цьому потребу, а також євангелізаційні служіння та зустрічі з дітьми. Найбільший акцент ми звертали

й звертаємо на дітей, бо діти – наше теперішнє та майбутнє.

Ось так проходить вже чотирнадцятий рік мого життя та служіння на Полтавщині. Завдяки підтримці в сім'ї я можу надалі продовжувати працю в цій місцевості. Разом із сім'єю ми шукаємо близькості з живим Богом, намагаємося слухати і виконувати Божі вказівки... А з роками все більше і більше розуміємо, як потрібен Бог особисто кожній людині. Скільки людей ще сьогодні потребують спасіння та Божої милості!

Нині в Україні йде війна, однак ми маємо ще більше можливостей для праці та проповіді Євангелії.

Нещодавно в селі Олександрівка мали гарні євангелізаційні служіння, паралельно роздаючи коробки з продуктами для жителів всього села. Було багато людей, ми говорили прямо за те, щоб люди замість прокльонів – благословляли, замість злості – молились. Усі уважно слухались і згодились молитись і просити прощення, визнаючи всі свої гріхи, тому що всі ми хочемо одного: МИРУ.

Також восени ми мали гарні святкові богослужіння: «День подяки Богові за врожай» та посвячення на служіння в церкві – мене на пастора, а брата з церкви на диякона. Щиро дякую Богу, що праця, яку Він доручив нам, приносить свої плоди: покаєння людських сердець. Дякувати Богу, що ще двері спасіння відкриті, і кров Ісуса Христа зціляє й сьогодні. **Дякуємо Богу, що можемо світити та вказувати шлях до Христа, Хто постраждав і віддав життя, щоб його мали ми з надлишком.**

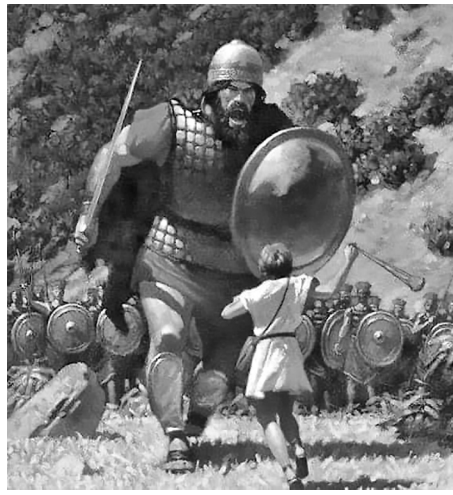
Ми стараємося допомогати людям всім, чим можемо, однак головна наша ціль: дати людям надію на Бога, показати їм Божу Любов, яка виявилася всім людям через Ісуса Христа. Ми молимося за людей, яким свідчимо про Господа Ісуса Христа та святу Євангелію. Щиро дякуємо Богу, що до цього часу можемо звершувати працю Господню.

З повагою, сім'я Міщуків Олександра та Світлани, с. Олександрівка, Полтавщина

З БОЖОГО БЛАГОСЛОВЕННЯ РАЗОМ ДО ПЕРЕМОГИ!

Ми віримо живому Богу, молимося і просимо Господа, щоб сталося чудо, і Україна нарешті стала вільною від ворогів, щоб в нашій країні запанував мир, щоб з боку РФ не прилітали ракети і снаряди на нашу територію. Перемога ЗСУ можлива лише завдяки спільним, об'єднаним і злагодженим зусиллям: держави, армії, народу, церкви. Звичайно, ми дуже вдячні західним країнам, міжнародній спільноті, що в цей надзвичайно складний час для нас, Україну не залишили напризволяще, а надають значну допомогу, як військову, так і різнобічну матеріальну, а багато країн прийняли і опікуються мільйонами біженців з України. Церква, християни так само не залишилися сторонніми спостерігачами, а активно допомагають нашій армії, постраждалим від війни. Якщо ми разом, ворогу нас не здолати! Є така біблійна історія, як юнак Давид здолав велетня Голіафа (1 Книга Самуїла, 17 розділ). Так

і Україна, як той маленький пастух Давид, супроти величезної РФ. Однак в Україні, як у Давида, є віра в живого Бога, і ми, українці, впевнені, що правда за нами. Бог через маленьку Україну врешті остаточно покарає безбожну імперію зла і голова цієї гідри, як голова Голіафа, буде відсічена. Хто до нас з мечем прийде, той від меча й загине.

відгукуватися. Зокрема благодійний фонд «Добра справа» відгукнувся і відправив бус з потрібними речами на передову. Ця допомога була не одноразова, а переросла у тісну співпрацю. Зараз армія забезпечена і зарплати у військових хороші, проте держава не може впоратись з наслідками інтенсивної війни. Богдану Сітовському один луцький підприємець подарував автівку, яка була пошкоджена на фронті. Особистих 40 тис. грн він віддав за ремонт. А безліч таких потреб закривають волонтери.

«Волонтер – це такий самий воїн, як солдат на передовій. Тому що солдат виконує свою задачу, а волонтери йому допомагають цю саму задачу виконувати. І разом – ми є сила! Без волонтерів я не знаю яким би був моральний стан у бійців. Був би не дуже...», – впевнений військовий.

www.sobor.com.ua/news/viina-ochima-viiskovogo

ЮНИЙ ВОЛОНТЕР

Восьмирічний львівський волонтер Юрій Напора зі Львова наспівав понад мільйон гривень на ЗСУ.

На зібрані кошти закупили авто, дрони, прилади нічного бачення та інше спорядження для наших захисників. Волонтерські виступи Юрчика із його батьком розпочалися у серпні у Мостиськах, а потім продовжилися у Львові та містечках області. Юрчик є наймолодшим волонтером молодіжної духовно-патріотичної організації «Апостольська Чота», що діє у Городку. Саме за посередництва цієї організації хлопець допомагає нашим воїнам. «Ми обов'язково переможемо, бо це наша земля!» – сказав юний волонтер.

Відео про це дивіться на ЮТУБІ: «ІСТОРІЯ 8-РІЧНОГО ВОЛОНТЕРА ЗІ ЛЬВОВА»

Євангельські церкви Рівненщини допомагають постраждалим жителям

Десять фур картоплі, шість вантажних бусів із різноманітною їжею, домашнього приготування, ціла машина хліба та будівельні матеріали – зібрали церкви Рівненського обласного об'єднання церкви християн віри Євангельської. Доставити допомогу на деокуповані території доручили волонтеру Володимирі

Бричці. Цього разу допомога поїде на звільнену Херсонщину, що була під російською окупацією понад 8 місяців. Пастор Володимир Дмитрович Бричка з благословіння Божого з командою помічників вже багато раз супроводжував гуманітарні вантажі в зону бойових дій та міста, які постраждали від війни, також особисто вивіз із-під обстрілів 1800 людей, а ще організував декілька бригад будівельників (християн з Полісся), які відбудовували зруйновані ворогом села Чернігівщини (репортаж про це був вже надрукований в «Живій надії», №119).

Небайдужість і згуртованість наших неймовірних людей додає сил у цей тяжкий час українцям, постраждалим від війни.

Частина тексту взята з інформаційного блогу Рокитнівської селищної ради

ВІДЧУТТЯ, ЩО ТИ НЕ ЗАБУТИЙ, ГРІЄ СЕРЦЯ ВОЇНІВ ЗСУ

В приміщенні Дому молитви церкви християн віри Євангельської «Нове життя», що в смт Петропавлівка, щосуботи ліплять і печуть пірижки для воїнів ЗСУ. Валентин Моїсєнко, пастор церкви, з приводу цього сказав: «Ми хочемо бути корисними для нашої країни й робимо добро, бо на це нас покликав Ісус Христос. Як церква, ми постійно молимося до Господа за мир в Україні, за нашу перемогу. Не так далеко від нас проходить лінія фронту і ми хочемо ще (чим можемо) допомагати нашим воїнам. Так з'явилася ідея пекти пірижки. Муку, олію, картоплю (інші продукти), фінанси для цього жертвують небайдужі місцеві жителі. Ліплять пірижки, вареники, як члени церкви, так і мешканці селища, які охоче приходять допомагати. Останніх більше, ніж членів церкви, бо наша церква невеличка, та й людей похилого віку в ній чимало. Не так далеко від нашого селища, в районі Бахмута, точаться запеклі бої. Готувати випічку в таких умовах складно, однак ми продовжуємо цю справу, бо знаємо, що цим допомагаємо нашим воїнам. Солдати свідкують: «Вкинеш декілька пірижків в кишеню і є що перекусити в окопі. Та й відчуття, що ти не забутий в тилу, гріє наше серце». Ми все робимо з любов'ю та молитвою в ім'я Господа і спасителя Ісуса Христа».

Свідчить Юлія, дружина пастора: «В черговий раз, 19 листопада, знову готували нашим захисникам з 31 бригади в церкві «Нове життя». Були віряни, жителі ОТГ та ВПО. Приготували 1500 вареників, 250 пірогів та 150 біляшів.

Ми разом! Ми єдині! Україна це ми! Перемога буде за нами!»

Хірурги провели операцію на серці при відсутності електропостачання

Через постійні ракетні обстріли російських окупантів, українські лікарі змушені працювати в екстремальних умовах. Зокрема, у Львові кардіохірурги через відключення електрики робили складну операцію на серці в напівтемряві.

Кардіохірурги навіть попри вимкнення електрики не відмовляються від порятунку життів та роблять складні операції буквально в напівтемряві.

Олег Дуда, автор цієї інформації на своїй сторінці Фейсбук, написав: «Ворог б'є по нашій інфраструктурі. Знеструмленими залишаються лікарні, але українські кардіохірурги Центру дитячої кардіології і кардіохірургії продовжують операцію на серці! Світ повинен побачити це фото. Нас не зламати! Україна переможе!»

Зазначимо, що 15 листопада російські військові здійснили масовий обстріл енергосистеми України. Тому в Україні запровадили аварійні відключення електроенергії, які потрібні, щоб зберегти енергосистему керованою.

У коментарях до цього допису користувачі бажають Божого благословення лікарям: «Дякуємо Вам за працю. Нехай береже Вас Господь Бог» (Світлана Постолюк); «Хай Бог дає сили і світлі очі нашим лікарям» (Nataliya Tereshchenko); «Божого благословення нашим лікарям. Щиро дякуємо їм за їхню працю» (Ірина Коровайчук); «Велика шана Вам! Бог в поміч! Щоб все добре завершилось!» (Anastasia Zubyk); «Хай Господь Вам допомагає» (Палій Анна); «Боже, спаси народ України. Амінь» (Аня Кудь).

www.facebook.com/olegdudaofficial

ВІН ОБРАВ ВОЛЮ БОЖУ

Історія Сергія Анохіна, диякона євангельської церкви в Бучі, який свідомо залишився вдома, щоб рятувати людей. «Я зустрічав погляди людей, які питали в мене: «Ми сьогодні залишимося живими? Що Господь сказав?» – згадує брат Сергій. Майже 170 людей ховалися від обстрілів в підвалі церкви (Дому молитви) в Бучі, серед яких були 30 дітей і вагітна жінка. Окупанти спускалися в підвал обвішані гранатами, з автоматами в руках, дуже грубі, погрожували розстрілом...

«У мене була можливість покинути країну, але я мав відповідь від Бога, що повинен бути тут», – свідчить служитель церкви.

Дивіться відео цієї історії на каналі Ютуб за назвою: «В підвалі церкви увірвалися росіяни: «Будемо вас розстрілювати» • «Сила молитви. Вірна».

Богдан Сітовський: «Волонтер – це такий самий воїн, як солдат на передовій!»

Військовий Богдан Сітовський впевнений, що без волонтерської та церковної підтримки на війні ніяк. Коли він виклав у соціальній мережі Інтернету фото з фронту і написав потреби, то відразу волонтери та християни почали

ІСУС ХРИСТОС ТА БОЖЕ СЛОВО – СВІТЛО НАШОГО ЖИТТЯ

«І знову Ісус промовляв до них, кажучи: **Я – Світло для світу. Хто йде вслід за Мною, не буде ходити у темряві той, але матиме світло життя»** (Ів. 8:12).

Коли я ще був підлітком, то думав: коли настане двохтисячний рік, що буде в моєму житті, ким я буду, чи буде в мене сім'я? Що взагалі буде тоді у світі, яким взагалі буде світ? Не раз про це думав і по-різному собі все уявляв. Про Бога я тоді, на жаль, не думав і Його не шукав...

Прошли роки. Ще до двохтисячного року я, після закінчення восьмого класу школи, вступив до технікуму лісового господарства, а потім відбував строкову військову службу.

Після повернення додому з армії я невдовзі покаявся у своїх гріхах, прийнявши вірою Господа Ісуса Христа, увійшовши у Завіт Бога через водне хрещення, потім одружився. Тож двохтисячний рік я зустрів в повному спокої з Господом і з дружиною та з однією на той час донечкою Христинкою, несучи в церкві служіння диякона. Як народжений з гори християнин, я вже мав спокій за своє майбутнє, бо воно в руках мого Господа. А от коли згадую своє минуле грішне життя, щиро дякую Богу за спасіння, за Його мудре Слово...

Подія, про яку бажаю розповісти нижче, здається не такою аж важливою,

але я досі її пам'ятаю. Одного разу взимку, напередодні Різдва, я пішов в Дім молитви на служіння... Я дуже любив відвідувати зібрання. І зараз теж люблю, тільки різниця в тім, що колись, не маючи транспорту, за будь-якої погоди й за більшої відстані я спішив пішки до церкви. У нас раніше в селі ще не було Дому молитви в центрі, а треба було йти на інший кінець села. То зараз у мене є авто, та й відстань до нового Дому молитви коротша...

Так от іду я на вечірнє зібрання, а на вулиці холодно, а ще й хуртовина здійнялася. Мені, молодому на той час чоловікові, не страшні ці перешкоди.

Іду собі сам та й молюся, роздумую над Словом Божим, над темою проповіді із книги пророка Єремії: **«Так говорить Господь: На дорогах спиніться та гляньте, і спитайте про давні стежки, де то добра дорога, то нею ідіть, і знайдете мир для своєї душі!»** (Єр.6:16). Десь за пів години

прийшов до церкви.

Тоді християни нашого села збиралися в невеличкій сільській хаті, але серце радіє: поспівали, помолилися, одна-дві проповіді й по домівках. Повертаюся звичною дорогою. Спочатку вулицею, потім навпрошки через колгоспну ферму, а там потрібно ще спуститися протоптанною у полі стежиною...

Хуртовина не вщухла, а посилювалася, сніг сипле прямо в обличчя. Піднявши комір верхнього одягу та затуливши обличчя рукою, пробую йти стежкою. Ступивши кілька кроків вперед, побачив, що попереду немає жодних слідів... Напевно збився зі шляху. І тут мені чітка думка: «Зупиніться на дорогах, розпитайте про древню стежку та й нею ідіть». Розпитати? Кого? – темна ніч навколо, я один у полі, лише вітер свище. Повертаюся назад, до початку стежки, «розпитую» сам себе, розглядаюся, роздумую... Врешті йду, трохи стежкою, а то й манівцями, та все ж потрапляю на рідну кладку через річку, а за кілька метрів і подвір'я моєї хати.

Ще кілька хвилин роздумую: чому Слово не спрацювало, я ж бо й розпитував, і розглядав, а тієї «древньої» такі не знайшов? Вже аж під дерев'яною хвірткою огорнула думка: мені бракувало світла, щоб побачити

вірну стежку! Так, саме темрява є причиною нашої неспроможності діяти за справедливим і вірним Словом Усемогутнього Бога.

«А, побачивши зорю, вони надзвичайно зраділи» (Мт.2:10).

Мудреці, які йшли на поклоніння до народженого Царя, втративши світло зорі, як вірний вказівник напрямку їхнього руху до цілі, були збентежені й засмучені, але знову побачили зорю і це стало їм рятівним знаком.

ДРУЖЕ, ШУКАЙ У СВОЄМУ ЖИТТІ СВІТЛА БОЖОЇ ПРАВДИ! «Бо Слово Твоє (Боже), – писав псалмоспівець Давид, – то світло для ноги моєї» (Пс.118:105).

Друже, не ходи манівцями, а йди вірною стежкою Ісуса, хоча вузькою і тернистою, але світлою і славною. І ти обов'язково в кінці земного шляху прийдеш додому, до найкращого, Небесного дому...

Віталій Маланюк

ПРО СВІТЛО та ТЕМРЯВУ

«Якщо хто ходить удень, – не спотикнеться, бо бачить світло...» Ів.11:9

Кожна сім'я в Україні відчула суттєві незручності, коли відключають подачу електроенергії. Коли ж світло постійно в домі є, то ми не задумуємося вмикати лампочку чи якийсь електроприлад. Ми звикли до зручностей, які працюють від електроструму. І от коли електрика почала доволі часто зникати в наших домівках, то ми мовби самі відключаємося від нормального (такого звичного нам) життя і починаємо розуміти необхідність світла: як же це класно ходити, жити при світлі!

Вперше я це помітив, коли на початку війни була дана рекомендація не вклучати по вечорах світло. Я живу на п'ятому поверсі й звик бачити через вікно освітлене нічне місто. Тепер воно щонаочі було оповите темрявою. У темряві небезпечно було ходити й по вулицях, а кількість аварій на дорогах збільшилася в рази, бо не освітлюються дороги...

Отже, ми дуже добре розуміємо необхідність світла в наших оселях. А чи знаємо, що є розуміння світла і в духовній площині? Ісус Христос сказав такі слова: **«Я – Світло, що прийшло у світ, щоб кожен, хто вірує у Мене, не перебував у темряві»** (Ів.12:46). Псалмоспівець Давид проголошує: **«Господь – моє світло й моє спасіння!»** (Пс.26:1).

Тобто Ісус Христос – Світло, що прийшло у світ, щоб люди не перебували в духовній темряві. Так само Слово Боже (тобто Біблію) називають джерелом світла: **«Слово Твоє – світильник перед ногами в мене, світло на моїй стежці»** (Пс. 118:105).

Апостол Іоанн оповідає про Ісуса Христа, як істинне Світло: **«Світлом правдивим був Той, Хто просвічує кожну людину, що приходить на світ»** (Ів. 1:9).

Євангелія також дає визначення відношення людей до цього правдивого Світла (тобто Ісуса Христа). Написано, що це Світло на цю землю прибуло, однак «люди темряву більш полюбили, аніж світло, бо лихі були їхні вчинки!» (Ів. 3:19).

Звісна річ, що кожна нормальна людина скаже, що любить світло, і не хоче бути в суцільній темряві. У духовному сенсі щодо цього Слово Боже також дає визначення: **«Кожний, хто робить зло, ненавидить Світло, не приходить до Світла, щоб його вчинки не були засуджені (оскільки вони лукаві). А хто чинить правду, той іде до Світла, щоб очевидними були його діла, бо вони зроблені по Божому»** (Ів. 3:20-21).

ШАНОВНИЙ ЧИТАЧУ, хочу поставити вам одне просте питання: **у якому відношенні особисто ви до Світла Божого?** Чи прийняли ви це Світло до свого серця? Чи визнали свої гріхи, винісши їх на світло Божої правди? Як у фізичному світі є темрява і світло, так і духовний світ ділиться на дві діаметрально протилежні площини – світло і темряву. Життя у світлі Божому – це життя у правді Слова Божого, мирі, благодаті, спасінні; життя у темряві – це життя у страху, обмані, рабстві гріха. Темрява – це відсутність світла.

Благословляю вас іменем Господа нашого і Спасителя Ісуса Христа, нехай Дух Святий провадить вас до істинного Світла. Важливо у ці короткі роки нашого земного життя у цьому світі скористатися пропозицією Ісуса Христа: **«Ще короткий час Світло з вами. Ходіть, поки маєте Світло, щоб вас темрява не обгорнула. А хто в темряві ходить, не знає, куди він іде... Аж доки ви маєте Світло, то віруйте у Світло, щоб синами Світла ви стали»** (Ів. 12:35-36).

Олександр Геніш, м. Дубно, Рівненщина

ХТО Ж ЗНАЄ ВІРНИЙ ШЛЯХ?

Один чоловік вирушив в далеку дорогу і потрапив в снігову заметіль. Хуртовина посилювалася, за два кроки попереду не було нічого видно. Зіщулившись і нахиливши голову, подорожній просувався вперед, аж раптом (сильніше морозного вітру) його опекла думка, що він збився з до-роги і рухається навмання. Прийшов страх: якщо він рушив не в тому напрямку, то на десятки кілометрів в цьому дикому краї пролягає суцільна снігова пустеля і його очікує вірна смерть. Раптом чоловік запримітив сліди, що ледь помітною смужкою перетнули його шлях. Він одразу рушив по них, намагаючись якомога швидше наздогнати того, хто залишав ті сліди, які стали для нього єдиною надією на порятунок: «Напевно той, хто попереду, точно знає куди йти!» – думав чоловік і з останніх сил спішив вперед, бо сліди могли зникнути будь-якої миті. Через декілька хвилин раптово з снігової хурделиці вигулькнула темна постать подорожнього, що залишав сліди, який одразу замахав руками і щосили закричав, перекикуючи бурю: «Стійте, ви так швидко йдете вперед, не спішіть, я йтиму за вами. Я заблукав, і не знаю, куди мені йти!»

Яке ж було розчарування обох чоловіків, коли вони зрозуміли, що ніхто з них не знає вірного шляху, в якому напрямку треба йти далі. На превелике щастя подорожніх буря трохи стихла, мовби для того, щоб вони побачили вдалині вогник з віконця крайньої хатини селища, до якого вони тримали свій шлях...

Скільки таких подорожніх, які йдуть за кимось в надії, що той, хто попереду, точно знає куди йти. Але він так само блукає в цьому світі і не знає вірного напрямку. **«Коли сліпий водить сліпого, обое до ями впадуть...»** (Мт.15:14). А хто ж зрячий? **ХТО Ж ЗНАЄ ВІРНИЙ ШЛЯХ?** За ким можна йти з упевненістю, якою б страшною і моторошною навколо не була завірюха? Так, це Ісус Христос: **«Я дорога, і правда, і життя!»** (Ів.14:6). **«І знову Ісус промовляв до них, кажучи: Я Світло для світу. Хто йде вслід за Мною, не буде ходити у темряві той, але матиме світло життя!»** (Ів. 8:12).

КАЗКОВА КАРТИНА

В Ізраїлі, у місті Рішон-ле-Ціон, живе Марк Рафаєвич із важкою формою аутизму. Хлопець видний та міцний. Любить м'ячі, музику, жарти свого діда та кімнату старшого брата Моуті. Йому подобається спостерігати за широкими мазками Ернеста Білера та амплітудою собачого хвоста. Подеколи йому здається, що світ навколо вороже повертається до нього потилицею. Незабаром все невтішне зникає, натомість слух Марка наповнюють звуки – юрби, моря, гарячого вітру. Хлопець відразу визначає свіжість риби та новин. Миттєво відрізняє сьогоднішню випічку від вчорашньої, добру людину від поганої, правду від брехні.

Любить малювати. Спершу робить декілька мазків у повітрі, начебто прицілюється, потім – майстерне туше. Одна рука завжди залишається з пензлем, друга невтомно диригує. Частина мазків лягає гладко, частина – хрестом. Деякі настільки випуклі, що, здається, під фарбою ховається гранатове зерно. Всюди рельєф, бриж, експресія. Враження, що хлопець малює не олією чи темперою, а світлом, спекою, манговим та черешневим пюре.

Коли сталося повномасштабне вторгнення, Марк, який ніколи не бував в Україні, перейнявся нашою спільною бідою. У живопис моментально просочився драматизм та

напруга. Силуети персонажів його картин витяглися, а погляди наповнилися нестерпним болем. Особливо хлопця вразила смерть маленької Лізи, і пізніше мама Марка написала:

– Коли сталася трагедія у Вінниці, Марк захлеснули емоції. Він сердився... хапав військові черевики старшого брата, намагався врятувати дівчинку за будь-яку ціну. Через аутизм Марк не розумів, що подібне неможливо, і тоді мені спала на думку ідея. Я розповіла синові, що він володіє чудовими можливостями, тому здатний оживити дівчинку Лізу на полотні та поселити її в самому казковому місці. Марк мене почув і почав змішувати фарби. Малював із натхненням та сльозами, а коли картина була закінчена, з ніжністю поцілував дівчинку.

На полотні сад, залитий сонцем, як апельсиновий нектар. Скупчення ледь помітних ангелів та різноколірних душ. Білі орхідеї, блідо-рожеві мальви та блакитні (чи то квіти, чи то метелики). Поступливі ліани, крила, відблиски. У центрі – жива та неушкоджена Ліза. Вона абсолютною щаслива.

Дякую, Марку, за твоє добре та чуйне серце! Дякую від усіх українців!

Ірина Говоруха

Сторінка Марка на Фейсбук за посиланням: **Mark Rafaevich**

ТЕМНА СМУГА

Немає таких низин, з яких Господь не зміг би вивести

Кожен із нас переживає часи, які можна назвати похмурими періодами душі. Наприклад, у вас щось трапилось, ви непокоїтеся, молитесь, але відповідь не надходить. Ви волаєте: «Господи, чому?», але ж чуєте лишень відлуння власних слів.

Певна річ, ніхто не хоче переживати такі часи, але рано чи пізно це відбувається з кожним.

Хто може оцінити темну смугу життя? Коли настає такий час, ви можете забути про те, що є істина, і почати думати, чи не означає це все, що Господь вибрав саме вас для покарання за щось.

У ВАЖКІ ЧАСИ НАШОГО ЖИТТЯ ПАМ'ЯТАЙМО:

- Господь обіцяв нам бути з нами в біді, а не просто рятувати нас від неї. Пророк Михей вигукнув: «...хоча... в темноті, та Господь мені світло!» (Мих. 7:8).

- Зрозуміймо, що сонце все ж так само світить, незважаючи на те, що над нами скупчилися хмари. Будьмо впевнені в непохитності певних речей і сприймаймо їх так, як треба правильно, а не так, як нам диктують емоції.

- Довіряймо Господу і робімо те, що Йому до вподоби, навіть тоді, коли дуже важко це робити.

Коли у нашому житті настане чорна смуга, ми відчуємо себе самотніми, але коли настануть кращі часи, будемо озброєні знаннями про те, що Бог завжди поруч.

НЕВДАЛИЙ РОЗСТРІЛ ПАСТОРА

Під час війни стаються чудеса, які не пояснить ні один закон фізики. Так пасторкапелана Володимира Данилецького на Харківщині двічі пробував розстріляти російський військовий і кожного разу патрони не спрацьовували. В цей час за нього молилася дружина, що була неподалік.

Ця історія сталася на Харківщині в селі Голубівка з пастором Володимиром Данилецьким і його дружиною Тетяною.

Далі історія з перших вуст від пастора Володимира Данилецького:

«2 березня окупанти зайшли до нашого села. Першим ділом вони дізналися, що я пастор і капелан, та ще і їздив в АТО. До нас прийшло 8 осіб, аби розбиратися. Дружину одразу відвели в будинок під приводом того, що треба, щоб вона показала документи. А мені сказали: «Йдемо, ти покажеш церкву, як ти тут проповідуєш, що робиш...». Я розумів, що ці люди налаштовані вороже до нашої сім'ї та до церкви. І коли я пішов вперед, то почув як ззаду пересмикнули затвор автомата, а потім клац – спущений курок і удар бойка по патрону... І тиша... Пострілу нема, патрон не спрацьовує...»

Після цього коротка тиша і знову пересмикнули затвор автомата, а потім клац...

удар бойка по другому патрону і... тиша... знову патрон не спрацьовував... порох не загорівся...

Їх стоїть вісім осіб і той, хто стріляв, кричить: «Та що це таке?!» Він знімає ріжок і показує іншим воякам, що він повний... Він розмахує ріжком та автоматом і знову кричить: «Що це таке? Дивіться патрони є в ріжку, але автомат не вистрілює!»

Я розумію, що зараз стою на порозі смерті, але в мене в цей час не було ніякого страху, лише дуже переживав, а як же моя дружина Таня, якщо мене не стане...

В цей момент я повертаюся до них і кажу: «Можна я помолюся за вас?»

Один з них каже: «Вперше бачу такого ідіота, якого хочуть розстріляти, а він хоче помолитися за нас».

За пару хвилин моя дружина, яка в будинку показувала документи окупантам та молилася про мене, змогла нарешті вискочити на вулицю. Вона трохи відвернула увагу тих, хто хотів розстріляти мене. А ще за декілька хвилин прибігає їхній командир та кричить їм: «Бігом забирайтеся звідси!»

Отак Господь врятував нас в той час. Він вивів нас із долини смертної темряви й допоміг нам потім виїхати на вільну територію до Полтавської області.

Як ви бачите, ваші молитви мають надприродні сили. Вони зупиняють постріли й ракети! Тож посилено молитесь! Закликаємо активно молитися за наших воїнів та захисників, ставлячи навколо них молитовний щит. Виберіть трьох воїнів серед ваших друзів та знайомих та молитесь за них.

ДИВІТЬСЯ ВІДЕО НА YOUTUBE

«Місія на Схід 2: Невдалий розстріл пастора»

ЯК ЧЕРЕЗ БДЖІЛ БОГ ВРЯТУВАВ ВІД ВИБУХУ

замість чеки вставили шпильку.

За їхнім задумом гранати повинні були вибухнути, як тільки хтось відчинить кришку вулика, адже вона була з'єднана з гранатами капроною ниткою.

Проте усі плани окупантів зруйнували бджоли, які стали справжніми саперами. За час, поки вуликом ніхто не користувався, комахи залили детонатори та чеку медом, і тому під час відкриття кришки шпильки не вискочили. Цю пастку потім знешкодили сапери Бучанщини.

Молімося про Божу охорону від небезпеки та обстрілів, аби ворожі снаряди, бомби та вибухівки НЕ вибухали та НЕ завдавали шкоди.

За матеріалами каналу **BUCHA.LIVE**

З кожним днем ми чуємо дедалі більше свідчень, як Бог оберігає через маленькі та великі чуда на цій війні в Україні. Ми знаємо, що за кожною такою подією стоять чийсь молитви!

В Київській області сталася ще одна історія, яка показала, що завдяки чийсь молитві Господь використав бджіл, аби вберегти життя людей.

Так, на Київщині поблизу селища Бабинці російські загарбники замінували вулик, коли тікали з області. Вони залишили всередині дві гранати, у кожному з яких

БОЖЕ, ЗБЕРЕЖИ ЖИТТЯ ТИХ, ХТО РЯТУЄ ЖИТТЯ ІНШИХ!

СВІДЧЕННЯ ПАСТОРА ЦЕРКВИ З ЛОХВИЦІ, ПОЛТАВЩИНА

Коли 24 лютого прийшла звістка про початок війни, ми сім'єю почали по-особливому молитися до Господа, щоб зрозуміти, як нам діяти в церкві. Звичайно найперше, що приходило на думку, це залишити служіння через реальну небезпеку для життя і виїхати кудись у безпечніше місце (батьки дружини з Буковини). Був певний інформаційний вакуум і десь підступала навіть розгубленість, адже через два-три дні стало відомо, що частина служителів церков з сім'ями виїхали з Полтавщини на захід. Приходила думка: а чим мої діти, сім'я гірші за інших, чи вони не потребують також безпеки та захисту? Та внаслідок спілкування з Богом я особисто відчув, що потрібно залишатися з помісною церквою і робити, що може рука наша. Дуже вдячний дружині Юлі, що вона підтримала мою позицію. Звичайно ж було розуміння, що коли ми залишимо людей, то потім важко буде говорити про якийсь авторитет та співчуття до цих людей, адже більшість виїхати відразу й не змогли б та й служіння, мабуть, постраждало. В нашій місцевості, в Лохвиці, не було гарячих бойових дій, ми чули вибухи з боку Чернігівщини й звичайно підступала тривога. Ми знали, що буквально за 40 км у місті Ромни на Сумщині вже через 4-5 днів були російські танки. Але Господь давав на серце впевненість робити Божу справу.

Звичайно у нашому приватному будинку є підвал, ми його облаштували на випадок тривоги. Але Господь зберіг наше містечко так, що жодного разу ми ще не сиділи у підвалі, а постійно займалися служінням людям.

Вже з перших днів дуже багато переселенців їхали з Сумщини через Лохвицю через те, що траса проходить саме через наше місто. Приміщення, яке було придбане у тому році під Дім молитви (хоч ще й без належного ремонту) стало служити на сто відсотків. До нас приїздили автобуси з гуманітарною допомогою: продукти, речі першої потреби... Від нас у зворотному напрямку забирали тимчасово переміщених людей. Всі, хто зупинялися у нас, у Домі молитви, могли погрітися, випити чаю чи кави. Потім, пересівши у належний транспорт, їхали далі в західні області України. Таким чином в Лохвиці створилася ніби «перевальна база».

Приїздили невеличкі автобуси з Сумщини та везли потім продукти в церкви таких міст: Конотоп, Путивль, Буринь, Глухів, Ямпіль, Свеса, Середина-Буда та Ромни. У Ромни змогли провезти допомогу вже на наступний день, як відійшли російські танки.

Наше приміщення за своїм попереднім призначенням було продуктовою базою, а тепер через такий формат служіння стало дуже корисним в цій ситуації. Перший місяць приймали допомогу з Волині, Рівненщини та Львова і передавали на Сумщину, бо там багато населених пунктів постраждали від обстрілів. Лохвиця стала крайньою точкою, куди було безпечно везти вантажі навіть великим транспортом.

Наш місіонерський дім став прихистком для водіїв, які везли допомогу і могли заночувати в нашій оселі. Одна група автобусів не змогла проїхати на Чернігів, бо був підірваний міст, і вони змінили маршрут та потрапили в Лохвицю, щоб передати свій вантаж в Суми. Водії дуже зраділи свіжій вечері: жінка подала товчену картоплю з котлетами. Хлопці в дорозі про таку вечерю саме говорили... На ранок вони повідомили, що дуже гарно відпочили й не будуть гаяти часу та повертаються знову під завантаження. Так був заощаджений один день, а час тоді був дуже дорожчий.

Одного вечора до нас заїхали водії з Маневич (Волинь), які мали попередній намір ночувати на заправці. Під час розмови у нашому домі прозвучала думка, що якби наша сім'я не залишилася на місці, то будинок був би зачинений, і вони дійсно мали б у комендантську годину ночувати в автомобілі на заправці. **Та Господь розпорядився інакше нашою долею, і ми бачимо руку Божу до сьогоднішнього дня і не шкодуємо, що залишилися служити Йому тут на місці для цих людей.**

Потім пішла друга хвиля тимчасово переміщених осіб з Харківщини та Донбасу, які проживають безпосередньо в Лохвиці та районі. Ми зрозуміли, що це дуже добра можливість сіяти Слово Боже та допомагати цим людям продуктами, пошуком житла. В Біблії (Книга пророка Осії, 10:12) написано, щоб ми розорювали новину – це Слово стало для нас дороговказом у цій ситуації. Дуже велика кількість людей стала дотичною з нами, тобто коли ми роздаємо продукти (допомогу), то можемо свідчити їм про живого Бога і молитися за цих людей. Раніше складно було б уявити, що буде такий контакт і сіяння Божого Слова у нові серця. За все слава Господу!

Бог упорядковує так обставини, щоб достукатися до сердець багатьох людей.

У нас до церкви почали приходити нові люди, є християнська сім'я (переселенців) зі Слов'янська, яка активно почала допомагати нам у служінні. Четверо чоловіків з Харкова нарубили 2 машини дров. Ми їх навіть не просили про це, але вони самі запропонували свою допомогу. Дрова потрібно було ще й розпилювати й один з чоловіків при евакуації «випадково» вкинув у багажник бензопилу, яка тут стала у пригоді. **Взагалі-то в цих тяжких обставинах ми постійно спостерігаємо руку Божу, Він піклується про нас та про інших людей через нас.**

У нашій церкві є Таня Дробот, її донька Марта має свою сім'ю, яка перебувала цілий місяць під окупацією в Ірпені. То по молитвах церкви ця сім'я була збережена. Було багато моментів, які засвідчили, що та сім'я знаходиться під Божою охороною. Тричі приходили до них в дім російські солдати, але жодного разу їх ніхто не образив, хоча в сусідніх будинках траплялися жахливі речі...

Навіть коли вони ходили за продуктами у розбитий магазин, то там росій-

ський солдат сказав, щоб вони брали дітям солодощі і йшли додому. Чудний наш Господь: донька Марта, яка була збережена в Ірпені, сказала потім мамі, що в Ірпені вони побачили Бога!

Ми дуже вдячні Богу в ім'я Господа нашого і Спасителя Ісуса Христа, що в такий відповідальний час Він благословляє нас служити народу України! Слава Богу!

З повагою сім'я Унтило Ігоря та Юлі, м. Лохвиця, Полтавщина.

БОГ ЛЮБИТЬ ТЕБЕ!

«Немає більше тієї любові, як хто покладе душу свою за друзів своїх»
(Євангелія від Іоанна, 15:13).

Одного дев'яностолітнього старця запитали, чи він любить Господа Ісуса Христа. Він відповів: «Так, я люблю Ісуса Христа, але можу розповісти вам щось краще».

Людина, яка поставила питання літньому християнину, заперечила: «Чи може бути щось краще за любов до Ісуса Христа?».

– «Так, – сказав літній, навчений роками християнин, – Господь Ісус любить мене!»

Любов Ісуса Христа є постійною і непохитною, вона не знає припливів і відпливів людської любові. Любов Господа Ісуса та Його милосердя роблять наше звичайне життя піднесеним, цілеспрямованим, осмисленим і прекрасним. Вона підносить нас над світом і дає можливість інакше подивитися на все, що нас оточує.

Не сумнівайтеся у любові Бога. Якими б чорними не були ваші гріхи, Ісус Христос любить вас. Якби не ця

любов, ніхто з нас не мав би надії на майбутнє життя! Його любов для нас вічна. Ніякий опис океану не може дати уявлення про всю його красу доти, доки не побачиш це на власні очі. Так само і з любов'ю Господа Ісуса. Поки ви насправді не приймете її, поки ви не випробуєте її, поки ви справді не примиритеся з Ним, ніхто не в змозі описати вам Його любов.

Голгофа свідчить про дві речі: про людську гріховність і про ту безмежну любов Ісуса Христа, яка не пощадила Себе заради нашого спасіння. Голгофа є вичерпною відповіддю. Ніхто ще не любив і не любить нас так жертвовно, як любить Ісус Христос. Любов людська – «за заслугами», а любов Христа – «за благодаттю», без жодних підстав і заслуг. Рубці від ран на руках і ногах Христа – це вірний тому доказ.

«А Божа правда через віру в Ісуса Христа в усіх і на всіх, хто вірує, бо різниці немає, бо всі згрішили, і позбавлені Божої слави, але дарма виправдуються Його благодаттю, через відкуплення, що в Ісусі Христі...» (До Римлян, 3:22-24)

РАДІСНА ЗВІСТКА В ТРИВОЖНИЙ ЧАС

Час щоденно невтомно відриває сторінки календаря, хоча нам, українцям, здається, що його відлік зупинився на позначці 24 лютого. Під натиском горя, сліз, болю, втрат ми якось непомітно наблизилися до того моменту, коли попри суцільний потік страшних та тривожних звісток в наше життя вривається ця добра радісна безсмертна звістка: **«Бо Дитя народилося нам, даний нам Син, і влада на рамена Його, і кликнуть ім'я Йому: Дивний Порадник, Бог сильний, Отець вічності, Князь миру»** (Ісаї 9:5).

Наша країна щоденно здригається від вибухів. Кожен день гинуть наші звитяжні захисники, мирне населення; сиротіють діти; багаті та заможні люди вмить стають бідняками; неочікуваний приліт ракети миттєво перетворює затишні місцини нашого краю на суцільні руїни, під якими гинуть десятки та сотні людей. Здається, що цей суцільний потік трагізму фатальною пеленою темряви покрив весь наш край і немає жодної (бодай крихітної) надії на світлий порятунок. Здається, що в цей безперервний потік трагічних звісток не може увірватися така новина, яка запалить надію, відновить віру і поверне любов.

Здається... Проте варто підняти погляд до неба і серцем почути ту Добру звістку, яка звучить над планетою Земля більш ніж дві тисячі років: «Бо Дитя народилось нам...».

ДОРОГІ ДРУЗИ, почуймо цю звістку нашими зболеними та зраними серцями, які кровоточать, болять, втомлено стискаються від щоденних тривожних звісток. Приймемо її вірою, і вона відродить нас до нового, щасливого життя з Ісусом Христом. Бо тільки Він може дати нам перемогу над ворогом, може дати пораду в безвихідній ситуації; Він сильний змінити наш біль в радість, зцілити душу і тіло, звільнити полонених, відновити руїни, бо Він – Отець вічності й Князь миру, якого потребує зараз вся наша країна!

Я бажаю, щоб ви, дорогі читачі, в ці холодні зимові дні в потоці тривожних звісток змогли серцем і душею почути ту радісну та щасливу звістку: «Христос народився! Славимо Його!»

Нехай ця радісна звістка неба зігріє ваші родини, подарує віру, відновить надію і запалить любов, яка понад усе!

«Не лякайтесь!», – сказав ангел пастухам. А сьогодні Ісус говорить до нас: **«Не лякайтесь, тільки віруйте в Мене!»**

Хай Бог допоможе кожному з нас почути цю радісну звістку неба в такий тривожний і неспокійний час, прийняти її вірою, щоб була **«Слава Богу на висоті, і на землі мир, у людях добра воля!»** (Луки 2:14)

ЩАСЛИВОГО І БЛАГОСЛОВЕННОГО РІЗДВА!

Оксана Гудзь, Тернопільщина

ТРИ ПОРАДИ СВЯЩЕННОСЛУЖИТЕЛЯ

Я народився в м. Львові в сім'ї священнослужителя. Мене змалку батьки направляли на християнську дорогу життя. Під час літніх канікул я виховувався у маминих батьків, у свого діда, який був священником сільської церкви. З юначих літ я щиро увірував у Бога, переживши прощення гріхів і велику любов Господню до себе; моє серце наповнилось подякою Богові; я почав брати активну участь у житті церкви, співав у церковному хорі, розповсюджував духовну літературу. Ми розсилали християнську літературу по всій території колишнього СРСР. Коли ж мені виповнилося 18 років, цілком посвятив своє життя для служіння Господу. Саме тоді (у 1992 р.) я (з групою християнської молоді) приїхав на Полтавщину зі Львова. Ми планували пробути тут декілька місяців, щоб допомогти помісній церкві в проповіді Євангелії. Але Божі плани були інакшими. До цього часу (вже 30 років!) я є тут – не міг покинути цей край, бачачи навколо великий духовний занепад: зруйновані храми, знищені церкви, ніхто не займається духовно-просвітницькою працею серед населення, яке живе без жодної надії на краще життя. Раніше читав книжки про співучий полтавський край, але не почув тут жодної пісні...

За ці роки не раз доводилося чути докори, насмішки (й подяки також), але Бог вклав в моє серце любов до людей, і хоч я не надбав маєтку, бізнесу, сім'ї, але вважаю за великий привілей від Господа проповідувати Добру новину (Євангелію) людям. Бо саме в Євангелії Ісуса Христа є відповідь на біль, крик та сльози людської душі. А сліз, болю, страждань через війну сьогодні намножилося в рази.

Щоденно маю зустрічі з різними людьми, як в межах Полтавщини, так і в інших регіонах України – доводиться їздити в гарячі точки волонтером. Розповідаючи людям про Спасителя Ісуса Христа, молюся і прошу Господа допомогти кожній людині усім серцем навернутися до Спасителя Христа зі щирою вірою. Переконаний, що тільки Господь Ісус Христос реально може допомогти кожній людині змінити долю на краще.

З сумом про це згадую, але скільки разів мені довелося за ці 30 років служити відправу на похоронах померлих через алкоголізм, наркотики – ці душі були в значно молодшому віці, ніж я. Певно, що ніколи не зможу без сліз дивитися на біль і сльози рідних померлого. Але хто ж винен? Чи не гріх, який понівечив ці молоді серця, і котрі закінчили своє земне життя, на превеликий жаль, раніше терміну, передбаченого Богом.

Я нині звертаюся до вас, дорогі друзі, як син до рідної матері, як люблячий онук до бабусі, як рідний брат до брата та сестри: **Ісус Христос народився для того, щоб ви так само були народжені для щасливого життя. А щасливе життя можливе тільки з Богом.**

Прийміть три поради, як моє щире побажання в ці

різдвяні свята, які можуть допомогти нам змінити свою долю на краще:

1) Я бажаю вам повірити Євангелії Ісуса Христа! Бо написано в Біблії, що саме Ісус є «Суддя для живих і для мертвих!» (Дії Апостолів, 10:42). Незалежно від того, до якої конфесії чи церкви ми себе зараховуємо, вважаємо себе щирими християнами чи ні, кожна людина буде мати справу безпосередньо з Ісусом Христом.

2) Я бажаю вам визнати правду про те, що саме Ісус Христос є Господь і Бог, Він є Пастир, Лікар, Світло, Хліб, Життя. Апостол Павло цілком повірив Слову Господа, і він свідчив усім людям, що саме Ісус то Христос (Дії Ап., 18:5).

3) Я бажаю вам покаятися у своїх гріхах саме перед Богом в ім'я Ісуса Христа! Скільки людей мовби кається в гріхах, але не перед Богом, тому й не мають звільнення від гріха. Апостол Павло свідчив людям, щоб вони **«перед Богом покались, та ввірували в Господа нашого Ісуса Христа»** (Дії Ап., 20:21).

Зробивши так, знай, ти станеш найщасливішою людиною на землі.

Володимир Михайлович Бобик, м. Пирятин, тел. 067-259-7689

Р. С. Щиро дякуємо Богу за Володимира Михайловича, за його посвячення Господу в праці на Божій ниві України. Вітаємо брата Володю із 30-річчям його невтомного та благословенного служіння на Полтавщині. Нехай Бог рясно благословить і дасть наснаги Духом Святим звершити всю волю Божу й отримати від Господа нев'янущий вінець слави: **«А коли Архипастир з'явиться, то одержите ви нев'янущого вінка слави!»** (1Петра, 5:4)

А ЧАС ІДЕ, ЙОГО НЕ ЗУПИНИТИ...

*А час іде... Його не зупинити,
Пливають за днями дні, мина життя,
Так скоро починаємо старіти,
А вчора ніби молодість цвіла.*

*Так звикли ми спішити рік за роком,
Усе вперед, біжучи до мети.
Та варто оглянутись ненароком
І оцінити те, чого ми досягли.*

*Чи не даремно всі роки прожили?
Чи Божу волю виконали ми?
Чи від усього серця Господу служили?
І чи зробили все, що лиш могли?*

*Чи можемо ми Господу сказати:
«Гряди, Господь, Тебе чекаю я...»
Чи навпаки – потрібно так багато
Ще виправляти нам своє життя.*

*Життя мина, до берега все ближче,
І як потрібно встигнути всім нам,
З Ісусом, Спасом нашим, примиритись,
Щоб не згубити вічність в небесах.*

Марія Занько

**Холод вчить нас
цінувати тепло...**

**Темрява вчить
цінувати світло...**

**А війна навчила
цінувати
кожну мить!**

МОЛИСЬ ЗА УКРАЇНУ!

У цей непростий час для усієї України ми молимося за наш край, щоб Бог зупинив війну та дав свій мир у кожне серце. Бог з нами поруч і чує молитви кожної людини, коли вона молиться. Закликаємо кожний день читати Новий Заповіт (це друга частина Біблії) та молитись Богу молитвою «Отче наш» і простими словами від серця.

«Так бо Бог полюбив світ, що дав Сина Свого Однородженого, щоб кожен, хто вірує в Нього, не згинув, але мав життя вічне» (Біблія, Євангелія від Івана 3:16)

Отче наш, що живеш на небесах!

Нехай святиться ім'я Твоє.

Нехай прийде Царство Твоє, нехай буде воля Твоя як на небі, так і на землі.

Хліб наш насущний дай нам сьогодні.

І прости нам провини наші, як і ми прощасмо винуватцям нашим.

І не введи нас у спокусу, але визволи нас від лукавого, бо Твоє є Царство і сила, і слава навіки. Амінь.

Євангелія від Матвія 6:9-13

МОЛИТВА ЗА УКРАЇНУ!

«ГОСПОДИ БОЖЕ, Ти зберіг Україну упродовж століть, її ідентичність та мова збережені з Твого милосердя, хоч вороги завжди намагалися її знищити. Тому ми віримо, що й нині Ти посоромиш жорстокі наміри ворога, який намагається знищити Україну та українців. **Ми віримо, що Україна буде жити й розквітати з Твого Батьківського благословення.**

ГОСПОДИ, поглянь на кров вбитих невинних дітей, жінок, на ту страшну руйнацію, що спричинив ворог Україні. ГОСПОДИ, БЛАГАЄМО: ЗУПИНИ ЦЕ ЗЛО! ЗУПИНИ ЦЮ ВІЙНУ І ЖОРСТОКОГО ВОРОГА. Просимо в Ім'я Спасителя Ісуса Христа».

«ГОСПОДИ БОЖЕ, Ти – абсолютне уособлення Правди! БОЖЕ, Ти любиш правду і ненавидиш брехню. Згідно з Твоїм Словом будуть осуджені всі, хто відкинули Твою Правду і полюбили брехню. БОЖЕ, Ти бачиш, на чиєму боці правда, а хто просякнутий брехнею і відданий диявольській брехні. БОЖЕ, збережи нас від усякої брехні й звільни від брехунів. ГОСПОДИ, вступися, благаємо Тебе. І, якщо можливо, дай витверезіння від облудної брехні ворогам, якою вони впалися до безтями. ПРОСИМО В ІМ'Я ІСУСА ХРИСТА!»

У РІВНОМУ СВЯТКУ- ВАТИМУТЬ РІЗДВО 25 ГРУДНЯ

Міський голова Рівного Олександр Третяк заявив, що місто цього року долучиться до святкування Різдва 25 грудня разом з «цивілізованим світом». «25 грудня ми долучаємось до святкування Різдва Христового, як це ведеться в усьому світі. Як-то кажуть, подали від орди, ближче до цивілізації. Адже саме 25 грудня увесь світ святкує Різдво Христове», – заявив Олександр Третяк у своєму зверненні.

ЦЕ ЦІКАВО!

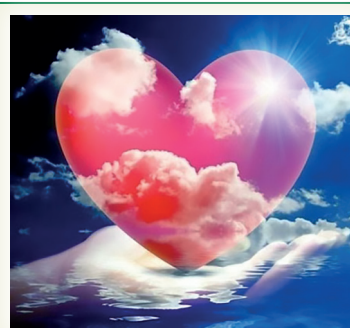
Не збереглися джерела, які вказували б на те, що упродовж трьох перших століть нашої ери християни мали окремо встановлене свято Христового Різдва. Рішення про святкування Різдва було прийнято на Ефеському (Третьому Всесвітньому) церковному соборі в 431 році. Проте у Римі почали відзначати Різдво значно раніше. Існують дані, що у 221 році християнський письменник та вчений Секст Юлій Африкан пов'язував день народження Христа із конкретною датою – 25 грудня.

За матеріалами енциклопедії

Сьогодні немає часу, завтра не буде сил, а післязавтра може не стати нас...

**ПОСПИШИ
ПРИМИРИТИСЯ
З БОГОМ!**

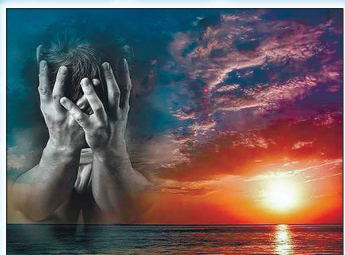
**СЬОГОДНІ, ЯК
ПОЧУЄТЕ БОЖИЙ
ГОЛОС, НЕ РОБІТЬ
ЗАКАМ'ЯНИЛИМИ
ВАШІ СЕРЦЯ!**

МОЛИТВА ПОКАЯННЯ ГРІШНИКА

ОТЧЕ НЕБЕСНИЙ!

В ім'я Ісуса Христа будь милостивий до мене, грішника, і пробач всі мої гріхи. Зайди Духом Святим до мого серця, очисти мене від усякого гріха. Господи Ісусе, будь моїм Спасителем і Пастирем! Керуй надалі усім моїм життям. Я сповідаю Тебе, Ісусе Христе,

своїм Господом Богом і Спасителем. Я вірю, що кров Ісуса Христа пролилася й за мої гріхи. Я дякую Тобі, Боже, за те, що чуєш мою молитву, і я з повною вірою приймаю спасіння в ім'я Ісуса Христа. Амінь.

РАДІОПЕРЕДАЧА «ЖИВА НАДІЯ»

ТРАНСЛЮЄТЬСЯ щонеділі о 16-05 та щоп'ятниці о 21-10 на хвилях «СВІТЛОГО РАДІО», щовівторка та щочетверга о 18:00 за київським часом на українському радіо «МАЯК ВІРИ»!

Сайт радіопередачі «ЖИВА НАДІЯ»:
www.dorogadoboga.com.ua

Ви можете **БЕЗКОШТОВНО** замовити в нашому офісі в Києві програми радіопередачі в аудіоформаті на CD, а також – деякі книги (зокрема Новий Завіт).

АДРЕСА ДЛЯ ЛИСТІВ:
Ненсі Зінчик
радіопередача
«Жива надія»
вул. Онискевича, 3
м. Київ, 03115

ПРОЧИТАВ ГАЗЕТУ - ПОДАРУЙ БЛИЖНЬОМУ

**НІКОЛИ НЕ ЗАЛИШАЙСЯ
НАОДИНЦІ ЗІ СВОЇМИ
ПРОБЛЕМАМИ!**

ВИХІД Є!

**СПИШИ
ДО ЦЕРКВИ
ХРИСТОВОЇ!**

**Там щирі люди,
які люблять Бога.
Вони завжди тобі
допоможуть!**

ІСУС ЛЮБИТЬ ТЕБЕ!

ЗАПРОШУЄМО: